

Jenei Gyula

Apámmal a temetőben

eleinte apámmal járok a temetőbe. ritkán megyünk. félek majd a sírok között, hogy ha rálépek valamelyik süppedt vagy frissen gereblyélt kis földkupacra, az fájni fog a halottaknak. és megbüntet érte az isten. a csordajárás felől, a régi temetőrészen át közelítjük meg nagyapám sírját. apám fogja a kezem, míg nézem a faragott követ, ahová nyitott évszámmal föl lesz vésve nagyanyám neve is, aki pedig még otthon főzi a levest, süti a palacsintát. a vésetben addigra kicsit megkopik az arany. a fény árnyékot vetít rá, s az rézsút rádől a környező sírokra, amelyek közül az egyik egy csecsemőé lesz, és akkor még nem értem, hogy lehet mindössze három napig élni. apám apja akkor még csak tíz éve lesz halott, apám meg, mikor majd ezt a verset írom, húsz évnél is régebben. tíz év persze szinte ugyanolyan sok lehet, mint amilyen kevés a húsz. a múlt lassan kopik, a tudatalattiból pedig folyton kicsirázik összes elvétett szavunk. állunk majd apámmal az apja sírjánál, én mennék már haza, pedig a temetőszagot szeretem, s ha becsukom a szemem, később is felidézhetem azt a fanyar örökzöldillatot. szemhéjam mögött összeragadt bodobácsok mozdulnak, bár lehet, hogy csak odaképzelem őket az iskolaudvarról, a járdák repedéseiből, a fehérre meszelt házunk faltövéből, szóval a gyerekkorból, gyerekkoromból. ahol már örökre ott állok apámmal az ő apjának a sírja előtt, s ő fogja a kezem, és beszél, és beszél. és szomorú lesz a hangja, és az enyém, nem tudom, milyen.